

Repertoriumnummer 2020 / 787
Datum van uitspraak 7 mei 2020
Rolnummer 2019/AB/757
Beslissing waartegen beroep 19/740/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00001634776-0001-0015-01-01-1

M

tegen

*

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- ****

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 6 februari 2020, waarna de debatten werden gesloten.

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING

1.

De heer M. heeft bij het Bureau voor juridische bijstand van de Nederlandse orde van advocaten (verder het Bureau voor juridische bijstand) een aanvraag ingediend om te kunnen genieten van de kosteloze bijstand van een advocaat. Deze aanvraag werd blijkbaar een eerste maal ingediend op 13 augustus 2018 en afgewezen bij beslissing van 11 september 2018. Die afwijzing steunde op het feit dat de heer M. niet bereid was verdere informatie te verschaffen over een roerend kapitaal, waarover hij beschikte in de Verenigde Staten.

Op 12 mei 2019 heeft de heer M. een nieuwe aanvraag ingediend. Deze aanvraag werd opnieuw afgewezen bij beslissing van 24 mei 2019. Deze beslissing oordeelde dat de aanvraag onvolledig was, omdat de heer M. verder weigerde om informatie te verstrekken over de buitenlandse fondsen waarover hij leek te beschikken. Verwezen werd naar artikel 508/14 van het Gerechtelijk Wetboek, waaruit afgeleid wordt dat, behalve in spoedeisende gevallen, alle in artikel 508/13 bedoelde bewijsstukken bij de aanvraag moeten gevoegd zijn en dat de aanvraag pas geldig is nadat de bewijsstukken zijn ingediend die aantonen dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

2.

Bij verzoekschrift van 11 juni 2019 heeft de heer M. beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 6 september 2019, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 10 september 2019, heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen.

Bij verzoekschrift van 9 oktober 2019 heeft de heer M. hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

DE ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met de wettelijke procedurevereisten en binnen de wettelijke termijn. Het is ontvankelijk, maar enkel in zoverre het gericht is tegen de Nederlandse Orde van advocaten, Bureau voor juridische bijstand en niet tegen een

aantal partijen die in het verzoekschrift in hoger beroep en in de synthese conclusies vermeld worden, maar geen partij waren in het vonnis waartegen beroep.

BEOORDELING

1.

Overeenkomstig artikel 748 bis van het Gerechtelijk Wetboek zal het hof de betwisting onderzoeken op basis van de synthesebesluiten van beide partijen. Het hof zal verder enkel deze argumenten en stukken in zijn beoordeling betrekken die specifiek verband houden met de betwisting zoals die aan de eerste rechter werd voorgelegd, en waarover het hof moet uitspraak doen.

De heer M. vraagt in zijn besluiten dat zou toepassing gemaakt worden van het interactief debat, zoals voorzien door artikel 756 ter van het Gerechtelijk Wetboek. Overeenkomstig deze bepaling is het de rechter die kan voorstellen om de pleidooien te vervangen door een interactief debat. Daarbij is de instemming van beide partijen vereist. Het gaat dus niet om een recht van één van de partijen. Het hof is van oordeel dat, gelet op de inhoud van de betwisting, en de omstandigheid dat de heer M. in besluiten een veelheid van argumenten inroept, die niet in direct verband staan met de betwisting, een interactief debat niet opportuun was.

Overeenkomstig art. 767, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek worden replieken van de partijen over het advies van het openbaar ministerie alleen in aanmerking genomen in zoverre ze antwoorden op het advies van het openbaar ministerie. Vermits de debatten gesloten werden op het ogenblik van de mededeling van het dossier aan het openbaar ministerie, kunnen ook geen stukken meer in aanmerking genomen worden die samen met de repliekconclusies werden neergelegd.

2.

Uit de conclusies van de heer M. blijkt dat deze, met betrekking tot wat het eigenlijke voorwerp is van de betwisting, essentieel dezelfde argumentatie ontwikkelt als voor de eerste rechter. De heer M. is van oordeel dat bij de beoordeling van zijn bestaansmiddelen geen rekening kan gehouden worden met het roerend kapitaal waarover hij beschikt in de Verenigde Staten, en waarvan het bestaan blijkt uit zijn belastingaanslag, die het bedrag van de roerende inkomsten uit het kapitaal mee opneemt. Volgens de heer Martin is het in aanmerking nemen van dit kapitaal discriminerend, omdat omgekeerd geen rekening gehouden wordt met het voordeel dat andere personen halen uit het bezit van een onroerend goed. De heer M. is verder van oordeel dat er een aantasting is van zijn privacy, doordat hij verplicht wordt het precieze bedrag en de aard van zijn roerende kapitalen in het buitenland mede te delen. De heer M. verwijst ook naar een arrest van

4 februari 2019 van de zesde kamer van dit hof, waarbij in het kader van een betwisting die hij had ingeleid over de berekening van zijn bestaansmiddelen bij toekenning van een uitkering als persoon met een handicap, een discriminatie vastgesteld werd.

De heer M is verder van oordeel dat de eerste rechter hem ten onrechte tot de kosten veroordeelt. Hij is van oordeel dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, waarin voorzien wordt dat, behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is, de overheid of de instelling belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in artikel 579, 6°, 580, 581 en 582,1° en 2°, steeds tot de kosten veroordeeld wordt. De heer M stelt dat hij moet beschouwd worden als een sociaal verzekerde in de zin van deze bepaling. Hij vraagt ook dat desgevallend een prejudiciële vraag zou gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof.

Het Bureau voor juridische bijstand vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Het Bureau verwijst essentieel naar de motieven van het eerste vonnis. Met betrekking tot de kosten van het geding, stelt het Bureau voor juridische bijstand dat de heer M niet kan beschouwd worden als een sociaal verzekerde in de zin van artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek. Hij betwist ook de verwijzing van de heer M naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2009. Dit arrest ondersteunt de stelling van de heer M niet.

3.

Overeenkomstig artikel 508/13 van het Gerechtelijk Wetboek kan de juridische tweedelijsbijstand gedeeltelijk of volledig kosteloos zijn voor wie over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt en voor de met hen gelijkgestelde personen. De juridische tweedelijsbijstand wordt niet toegekend als, en in de mate dat, de begunstigde een beroep kan doen op de tussenkomst van een derde betaler.

De Koning bepaalt bij een besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de omvang van die bestaansmiddelen, de over te leggen bewijsstukken en wie gelijkgesteld wordt met de personen met ontoereikende bestaansmiddelen. Het bureau gaat na of voldaan is aan de voorwaarden inzake kosteloosheid. Daartoe machtigt de Koning het Bureau voor juridische bijstand ertoe niet alleen aan de rechtzoekende, maar ook aan derden, bewijsstukken te vragen volgens de nadere regels die Hij bepaalt.

4.

Overeenkomstig art. 1, § 1 van het Koninklijk Besluit van 18 december 2003 (zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 3 augustus 2016) tot vaststelling van de voorwaarden van de volledige of gedeeltelijke kosteloosheid van de juridische tweedelijsbijstand en de rechtsbijstand, kunnen volgende categorieën van personen de volledige kosteloosheid genieten:

1° de alleenstaande persoon die bewijst, aan de hand van om het even welk document te beoordelen door het Bureau voor juridische bijstand of, voor rechtsbijstand, al naargelang het geval, door het bureau voor rechtsbijstand of door de rechter, dat zijn maandelijks netto-inkomen lager is dan € 993,09 ¹;

2° de alleenstaande persoon met iemand ten laste of de samenwonende met zijn echtgenoot of met iedere andere persoon met wie hij een feitelijk gezin vormt, indien hij bewijst aan de hand van om het even welk document te beoordelen door het bureau voor juridische bijstand of, voor rechtsbijstand, al naargelang het geval, door het bureau voor rechtsbijstand of door de rechter, dat het maandelijks netto-inkomen van het gezin lager is dan € 1.275,493.

Voor de vaststelling van de in 2° bedoelde inkomsten wordt rekening gehouden met een aftrek van 15 % van het leefloon per persoon ten laste.

Voor de vaststelling van de in 1° en 2° bedoelde inkomsten wordt rekening gehouden met de lasten die voortvloeien uit een buitengewone schuldenlast alsook met elk ander bestaansmiddel, met name beroepsinkomsten, inkomsten van onroerende goederen, inkomsten van roerende goederen en diverse inkomsten, kapitalen, voordelen, alsmede tekenen en aanwijzingen waaruit een hogere graad van gegoedheid blijkt dan uit de aangegeven bestaansmiddelen, behoudens de kinderbijslag en de enige en eigen woning.

5.

Overeenkomstig art. 1, § 2 worden, behoudens tegenbewijs, beschouwd als een persoon wiens bestaansmiddelen onvoldoende zijn:

1° degene die bedragen geniet uitgekeerd als leefloon of als maatschappelijke bijstand, minstens op overlegging van de geldige beslissing van het betrokken openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn;

2° degene die bedragen geniet uitgekeerd als gewaarborgd inkomen voor bejaarden, minstens op overlegging van het jaarlijks attest van de Rijksdienst voor Pensioenen;

3° degene die een inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten geniet, minstens op overlegging van de beslissing van de minister tot wiens bevoegdheid de sociale zekerheid behoort of van de door hem afgevaardigde ambtenaar.

(...).

¹ Bedrag zoals van toepassing op het ogenblik van de aanvraag

6.

De heer M betwist niet dat hij over een roerende inkomsten en een kapitaal dat daaraan ten grondslag ligt beschikt. Zulks blijkt uit de op zijn fiscale aangifte vermelde gegevens afkomstig van de buitenlandse overheid. Volgens wat hij verklaard heeft voor de eerste rechter (en wat niet betwist wordt), gaat het om een belegging in de Verenigde Staten met een jaarlijks rendement van ongeveer 6% en met een jaarlijks dividend van ongeveer € 4.000. Volgens het eerste vonnis, gaf de heer M ter zitting van de eerste rechter aan dat de rechtbank op grond van deze inlichtingen maar zelf moest uitrekenen over welk bedrag het dan wel bij benadering gaat.

Ook in graad van hoger beroep geeft hij geen verdere toelichting over het kapitaal waarover hij beschikt, verwijzend naar zijn recht op privacy (cf. infra).

Op basis van de door de heer M aangegeven parameters kan geschat worden dat het om een kapitaal gaat van rond de 65.000 tot € 70.000.

7.

Tot voor zijn wijziging door de wet van 6 juli 2016, bepaalde artikel 508/13 van het Gerechtelijk Wetboek dat de juridische tweedelijns bijstand kon toegekend worden voor wie over “onvoldoende inkomsten” beschikte. Deze bepaling hield in, of kon in ieder geval zo geïnterpreteerd worden, dat geen rekening werd gehouden met inkomsten uit roerende goederen of spaargeld als dusdanig. De bedoeling van de wetgever was specifiek om daarin verandering te brengen.

In de memorie van toelichting wordt daarover gezegd:

« Bovendien zal een meer adequate controle van de bestaansmiddelen van de verzoeker worden ingevoerd. Het huidige systeem van onderzoek van de inkomsten toont aan dat heel wat van die inkomsten niet voldoende in aanmerking worden genomen, inzonderheid het inkomen uit onroerende goederen, roerende goederen of het spaargeld als dusdanig. Zo worden de teksten van het Gerechtelijk Wetboek inzake de financiële voorwaarden voor toegang tot juridische tweedelijnsbijstand en tot rechtsbijstand geharmoniseerd en wordt verwezen naar het begrip bestaansmiddelen. Het koninklijk besluit van 18 december 2003 tot vaststelling van de voorwaarden van de volledige of gedeeltelijke kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand en de rechtsbijstand (BS 24 december 2003) zal ook worden gewijzigd teneinde rekening te houden met alle bestaansmiddelen van de begunstigde. Door alle bestaansmiddelen van de verzoekers te onderzoeken, kan juridische bijstand worden gewaarborgd aan diegenen die het nodig hebben en kan dit voordeel worden geweigerd aan diegenen die, in werkelijkheid, beschikken over een toegang tot het gerecht via de traditionele weg » (Parl. St., Kamer, 2015-2016, DOC 54-1819/001, p. 6).

8.

Er kan aldus geen twijfel bestaan over de bedoeling van de wetgever om bij de toekenning van de juridische tweedelijsbijstand, niet enkel rekening te houden met “inkomsten” (met per definitie een zekere regelmatig karakter), maar ook met de financiële middelen waarover de aanvrager beschikt en die hem in feite toelaten de kosten van een juridische procedure zelf te dragen.

Het Koninklijk Besluit van 18 december 2003, zoals aangepast, bepaalt uitdrukkelijk dat rekening gehouden wordt niet alleen met de inkomsten van roerende goederen, maar ook met de kapitalen.

Op basis van deze wettelijke bepalingen is, op zich, de bestreden beslissing dan ook niet betwistbaar, in zoverre ze de juridische tweedelijsbijstand weigert omdat de heer M het exacte bedrag van het kapitaal waarover hij beschikt, niet wenst mee te delen.

De bestreden beslissing zou enkel kunnen terzijde geschoven worden in de mate dat het hof vaststelt dat deze teksten, en in het bijzonder het uitvoeringsbesluit, strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel (zoals de heer M aanvoert), dan wel met het standstill beginsel, volgend uit artikel 23 van de Grondwet.

9.

De stelling van de heer M die in een sociale woning woont, dat er een schending is van het gelijkheidsbeginsel doordat volgens het uitvoeringsbesluit, er geen rekening wordt gehouden met spaargeld dat wordt geïnvesteerd in een gezinswoning, maar wel met spaargeld in een financiële belegging kan niet gevolgd worden, zoals de eerste rechter terecht vaststelde. Het geld dat in een gezinswoning werd geïnvesteerd, is niet beschikbaar voor het betalen van de ereloonstaat van een advocaat terwijl dit wel het geval is - of althans kan zijn - voor een financiële belegging. De eerste rechter verwijst daarbij terecht naar de overweging B.8.4 in het arrest van het Grondwettelijk hof van 21 juni 2018, waarin onderlijnd wordt dat alleen rekening mag gehouden worden met elementen van het vermogen die het de betrokkene daadwerkelijk mogelijk maken de gerechtskosten te dragen, en niet met middelen die, hoewel zij de rechtzoekende en zijn gezin toelaten te leven, niet kunnen helpen om de onvoorziene uitzonderlijke uitgaven naar aanleiding van een gerechtelijke procedure te betalen.

10.

Terecht ook heeft de eerste rechter geoordeeld dat er geen nuttige vergelijking kan gemaakt worden met de specifieke regeling opgenomen in artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie (leefloon), waarbij het roerend kapitaal slechts in rekening wordt gebracht per schijven. De regeling inzake juridische tweedelijsbijstand en de regeling inzake het leefloon

hebben een andere finaliteit. De leefloonregeling moet voorzien in een maandelijks vervangingsinkomen, en niet in een eenmalige uitgave. Bovendien moet rekening gehouden worden met het feit dat de aanrekening van de roerende inkomsten in functie van de schijven jaarlijks gebeurt, zodat voor iemand die langer van een leefloon afhankelijk is, ook het ganse kapitaal uiteindelijk in rekening kan gebracht worden.

11.

De heer M. verwijst ook ten onrechte naar het arrest van 4 februari 2019 van de zesde kamer van dit hof waarbij een discriminatie werd vastgesteld doordat, door de wijze waarop de controle op het inkomen gebeurt bij de vaststelling van de integratietegemoetkoming voor personen met een handicap (op basis van het aanslagbiljet van de inkomstenbelasting), er de facto een ongelijke behandeling tot stand komt tussen personen die in België een roerend inkomen verwerven (dat niet vermeld wordt op het aanslagbiljet, omdat in België op gecontroleerde wijze reeds de voorheffing is ingehouden) en de personen die een inkomen hebben op basis van een kapitaal in het buitenland, wiens inkomsten wel vermeld worden op het aanslagbiljet. In de problematiek die de 6^e Kamer van het hof diende te beslechten, was het duidelijk dat twee groepen van personen die zich in dezelfde situatie bevonden (inkomsten uit roerende goederen) ongelijk behandeld werden, doordat in deze regeling de roerende inkomsten wel werden in aanmerking genomen bij de ene groep en niet bij de andere.

12.

Ten onrechte roept de heer M. op een dat er een schending is van zijn privacyrechten.

In zijn arrest van 21 januari 2018 oordeelde het Grondwettelijk hof als volgt (overweging B.11.1):

“De rechtzoekende die een beroep wenst te doen op juridische bijstand en op rechtsbijstand weet dat hij, om dat recht te genieten, moet aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die de wetgever vaststelt om daartoe toegang te hebben. Een van die voorwaarden is dat men niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Het nagaan van die voorwaarde door de bureaus voor juridische bijstand, net als het nagaan, voorheen, van de voorwaarde dat men geen inkomsten bezit boven een bepaald plafond, leidt onvermijdelijk tot een inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven van de betrokken rechtzoekende. Een dergelijke inmenging is evenwel verantwoord door het nagestreefde doel, namelijk de toegang tot de rechter en het recht op een eerlijk proces waarborgen voor de rechtzoekenden voor wie die fundamentele rechten, zonder die bijstand, niet zouden kunnen worden gewaarborgd.”

13.

Het Hof is verder van oordeel dat door de wijze van formulering van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen in art. 1, § 1 van het Koninklijk Besluit niet tekort wordt gekomen aan het standstill beginsel en artikel 6 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens.

De standstill-verplichting, afgeleid uit artikel 23 van de Grondwet, verbiedt de bevoegde wetgever het door de toepasselijke wetgeving geboden beschermingsniveau aanzienlijk te verminderen, zonder dat daartoe redenen van algemeen belang bestaan.²

De controle van de standstill verplichting door de rechtbank moet gebeuren op basis van de volgende redenering: verificatie van het bestaan, door het aannemen van de nieuwe norm, van een achteruitgang in de sociale bescherming overeenkomstig artikel 23 van de Grondwet in vergelijking met de daaraan voorafgaande wetgevingen; nagaan of deze achteruitgang belangrijk en/of voelbaar is in relatieve en absolute termen; nagaan of deze achteruitgang verrechtvaardigd wordt door motieven van algemeen belang, dit wil zeggen aangepast en noodzakelijk voor de realisatie van dit belang; nagaan tenslotte of in de voorliggend betwisting, de achteruitgang in verhouding staat tot de motieven.³

14.

Door, voor de berekening van de bestaansmiddelen rekening te houden met de roerende kapitalen waarover de aanvrager van de juridische bijstand beschikt, dient de genomen maatregel een algemeen belang, te weten het leefbaar houden van het stelsel van de juridische tweedelijnsbijstand door rekening te houden, niet alleen met de inkomsten, maar ook met alle bestaansmiddelen van de aanvrager, waaronder het bezit van roerend kapitalen.

Deze maatregel kan in concreto echter een inbreuk vormen op het standstill beginsel, indien de wetgever aan de bureaus voor juridische bijstand de verplichting zou opgelegd hebben om steeds, en ongeacht het bedrag ervan, rekening te houden met alle roerende kapitalen of spaargelden. Wanneer de aanvrager maar over beperkte kapitalen of spaarmiddelen beschikt, of wanneer deze vastliggen en niet kunnen aangewend worden voor de kosten van een juridische procedure, zou het volledig in rekening brengen van deze kapitalen of spaarmiddelen een inbreuk uitmaken op het standstill beginsel. De aanvrager kan dan in de onmogelijkheid zijn om het recht op juridische bijstand te realiseren.

² Cass. 5.03.2018 S. 16.0033.F/2 www.Juridat.be; CT Liège, afdeling Neufchâteau, 10.02.2016 R.G. 2015/AU/48, www.terralaboris.be; F. LAMBINET « Mise en œuvre du principe de standstill dans le droit de l'assurance chômage : quelques observations en marge de l'arrêt de la Cour de Cassation du 5 mars 2018 », ³ D. DUMONT, Le "droit à la sécurité sociale" consacré par l'article 23 de la Constitution : quelle signification et quelle justiciabilité ? », p. 82, n° 49.

Die inbreuk is er echter niet wanneer kan vastgesteld worden dat de spaarmiddelen of de kapitalen waarover de aanvrager beschikt, hem in de mogelijkheid stellen om, zonder problemen voor zijn levensonderhoud, een procedure op te starten via het normale circuit van een advocaat.

15.

Artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 18 december 2003, zoals aangepast, legt het Bureau voor juridische tweedelijs bijstand niet op om zonder enig onderscheid rekening te houden met alle spaarmiddelen, diverse inkomsten of kapitalen. Het bureau beschikt dienaangaande over een zekere beoordelingsvrijheid. Het "compendium", opgesteld door de Orde van de Vlaamse balies, heeft een aantal regels uitgewerkt voor de bestaansmiddelen in rekening dienen te worden gebracht. Er moet alleen rekening gehouden worden met kapitalen "voor zover ze beschikbaar zijn". Verder kunnen de kapitalen uitgesloten worden gelet op hun "bescheidenheid".

16.

Er zijn ongetwijfeld elementen die ervoor pleiten dat een dergelijke regeling best opgenomen werd in het Koninklijk Besluit zelf, o.m. om een eenheid van toepassing tussen de verschillende bureaus toe te laten. De wetgever heeft echter volgens het hof in redelijkheid kunnen oordelen dat het moeilijk of niet opportuun was om terzake meer precieze regels vast te leggen, omdat deze moeilijk de diversiteit van alle situaties kunnen omvatten.

Er was volgens het hof ook geen noodzaak toe om, naar analogie met de aanrekening van de kapitalen als bestaansmiddel in de leefloonwet, een systeem in te stellen waarbij het kapitaal slechts gradueel volgens bepaalde percentages wordt in aanmerking genomen. Zoals reeds vermeld, heeft de leefloonwetgeving een gans andere finaliteit. Zij strekt ertoe de personen die buiten het vangnet van ieder sociale zekerheidsregeling vallen gedurende een zekere periode - en vaak een zeer lange periode - een maandelijks inkomen te garanderen. Het recht op de kosteloze juridische tweedelijsbijstand strekt ertoe om aan personen met een beperkt inkomen, die plotseling - en in de regel uitzonderlijk - geconfronteerd worden met de behoefte van een juridische bijstand, deze bijzondere kost eenmalig ten laste moeten nemen.

17.

In de voorliggende betwisting kan niet met zekerheid bepaald worden of de heer M al dan niet - zonder een abnormaal verlies - beroep kon doen op het kapitaal dat belegd was. Deze verificatie is echter onmogelijk, omwille van de houding van de heer M zelf die weigert mee te delen welk precies de omvang is van zijn financieel kapitaal en in welke mate dit ook redelijkerwijze kan vrijgemaakt worden voor het voeren van een procedure.

Anderzijds staat vast dat het kapitaal waarover de heer M beschikt aanzienlijk is, en kan geraamd worden tussen de 65.000 € en de € 70.000. In de mate dat dit kapitaal beschikbaar is, moet aangenomen worden dat de heer M zelf over de nodige middelen beschikt om de procedure te voeren. De procedure, waarvoor de bijstand gevraagd werd, betrof, in zoverre het hof het kan vaststellen op basis van de neergelegde stukken, een procedure voor de arbeidsrechtbank in verband met bepaalde voordelen toegekend aan personen met een handicap, die zouden herleid worden. Voor de arbeidsgerechten zijn de rechtsplegingsvergoedingen die verschuldigd kunnen zijn, wanneer de eiser afgewezen wordt van zijn vordering, beperkt. Er blijven natuurlijk de erelonen van de eigen advocaat, maar deze zijn in sociale zekerheidsbetwistingen in de regel nooit zeer hoog.

In de voorliggende betwisting is er dan ook geen sprake van een schending van het standstill beginsel.

18.

Uit het arrest van 4 februari 2019 van het arbeidshof te Brussel, dat door de heer M voorgelegd wordt, blijkt met zekerheid dat de heer M erkend is als een persoon met een handicap en uit dien hoofde een tegemoetkoming ontvangt van de Belgische staat.

Hij kan dus uit dien hoofde beroep doen op een vermoeden van behoeftigheid, overeenkomstig artikel 1 § 2, 3° van het Koninklijk Besluit van 18 december 2003. Dit vermoeden geldt echter slechts tot tegenbewijs.

Op basis van de voorhanden zijnde gegevens, kan het hof niet oordelen dat de heer M op dit ogenblik wel aan de voorwaarden voldoet om aanspraak te maken op de kosteloze juridische tweedelijsbijstand.

De heer M kan een nieuwe aanvraag indienen bij het Bureau voor juridische tweedelijsbijstand. Hij zal echter openheid moeten geven over het kapitaal waarover hij beschikt en over de vraag of hij dit kapitaal al dan niet gedeeltelijk kan mobiliseren om de bijstand van een advocaat te vragen voor de procedure die hij ingeleid heeft.

19.

In de regel dient overeenkomstig artikel 1017, al. 1 van het Gerechtelijk Wetboek, de verliezende partij tot de kosten veroordeeld te worden. Volgens al. 2 van dit artikel wordt, behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is, de overheid of de instelling belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in artikel 579, 6°, 580, 581 en 582,1° en 2°, steeds tot de kosten veroordeeld, voor zover het gaat om vorderingen ingesteld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk. Volgens al. 3 worden met sociaal verzekerden bedoeld, de sociaal verzekerden in de zin van artikel 2,7° van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de sociaal verzekerde.

De heer M valt niet onder toepassing van deze uitzonderingsbepaling. Ten onrechte verwijst hij naar het arrest 2009/200 van 17 december 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest oordeelt het Grondwettelijk Hof dat, in de mate degene die beroep doet op de juridische tweedelijsbijstand niet kan beschouwd worden als een sociaal verzekerde in de zin van de wet van 11 april 1995, het geen discriminatie uitmaakt dat hij geen beroep kan doen op artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek. De heer M. is in de huidige betwisting geen sociaal verzekerde in de zin van artikel 2, 7° van de wet van 11 april 1995.

Vermits het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak gedaan heeft over de ingeroepen ongrondwettelijkheid, is het niet noodzakelijk of nuttig om een nieuwe prejudiciële vraag te stellen.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat- generaal, waarop repliek van beide partijen,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

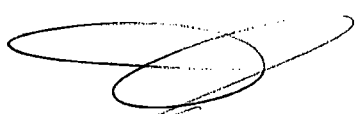
Veroordeelt de heer M tot de kosten, begroot in hoofde van het Bureau voor juridische bijstand op € 131,18 voor de rechtspleging in eerste aanleg (waarin de kosten niet begroot waren) en op 174,94 € rechtsplegingsvergoeding voor de kosten van het hoger beroep, zoals gevorderd.

Veroordeelt de heer M tot betaling van een bijdrage van € 20 voor het Fonds voor juridische tweedelijsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

F. KENIS, raadsheer,
W. DE GEYTER, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
J.-P. VAN CONINGSLOO, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

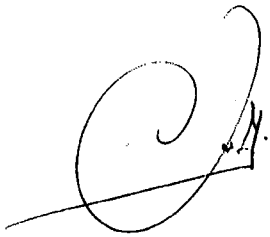

S. VAN DER HOEVEN,

J.-P. VAN CONINGSLOO,

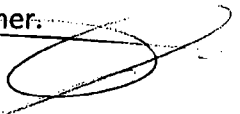
W. DE GEYTER,

F. KENIS,

W. DE GEYTER raadsheer in sociale zaken, als werkgever, en J.-P. VAN CONINGSLOO, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider, die aanwezig waren bij de debatten in deze zaak en die hebben deelgenomen aan het beraad, zijn in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen (zie de beschikking van de eerste voorzitter van dit arbeidshof van 5 mei 2020, rep. n° 2020/760).

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door F. KENIS, voorzitter van deze kamer.

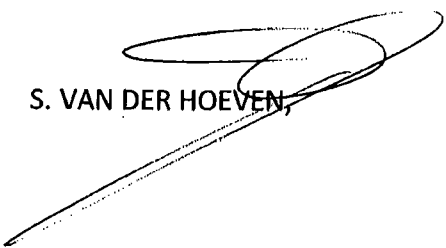

S. VAN DER HOEVEN, griffier.

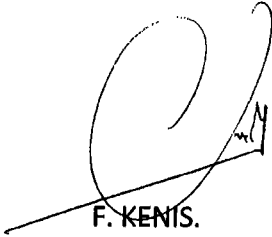
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 7 mei 2020 door, waar aanwezig waren:

F. KENIS, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier.

S. VAN DER HOEVEN,

F. KENIS.

